

Øjebliksbilleder fra musikterapien

Serien **ØJEBLIKSBILLEDER FRA MUSIKTERAPIEN** er en serie i *Tidsskriftet Dansk Musikterapi*, hvor vi viser små klip fra hverdagen. Det er små historier, der viser de stunder, hvor musikterapien skaber glæde, autonomi, skønhed, kontakt eller selvværd hos vores klienter. Stunder, der tænder lys i øjnene blandt nogle af de mennesker, som har det allersværest i vores samfund. Formålet er at give plads til konkrete øjeblikke i musikterapien uden en hel masse forhistorie og analyse. Historierne kan både fungere som inspiration til den gruppe af læsere, der ikke har førstehåndserfaring med musikterapi, og være en påmindelse til os, der praktiserer musikterapi dagligt, om hvad der driver os i vores arbejde.

Skriv gerne og del én eller flere af dine gode historier fra musikterapien. Så bringer vi den her i bladet. Vores indbakke er åben:

tdm.redaktion@gmail.com

Cecillie Fleggaard

cand.mag. i musikterapi. Selvstændig musikterapeut i Østjylland – samarbejder med private familier og institutioner.

📧 cecillie_musikterapi

✉ cecillie@fleggaard.as

🌐 www.cecillie-musikterapi.com

“Den hedder ikke noget!...” ...Den hedder bare drømmesang”

Vejret er skiftende, som det har været hele sommeren. Lea bliver fulgt til musikterapi af sin mor, og det er første gang at vi skal være i musikterapilokalet på min privatadresse. Sommerferien har været lang, hvorfor jeg har planlagt et langsomt tempo og god tid til at lande i det nye lokale. Da Lea og hendes mor kommer, bryder solen frem og vi står og snakker og luner os lidt, inden vi går ind.

Lea startede til musikterapi for ca. 4 måneder siden og jeg kender hende som en pige, der ivrigt deler ud af sin indre livsverden, som bl.a. er fyldt med en kærlighed til store, sprudlende og bombastiske disneysange, Harry Potter-universet og oplevelser fra dagligdagen. Hun formidler gennem ordrige og farverige fortællinger, der er kendetegnet af, at de afløser hinanden i et rask flow.

På nuværende tidspunkt har Lea meget begrænset syn, hvorfor vi i fællesskab afkoder rummet ved at mærke os frem til omridset af det tigerformede tæppe på gulvet, finder ud af, at der under kontorbordet er placeret to stole samt den store og velkendte musikterapitaske. Herefter når Lea til klaveret, hvor hun uden yderligere introduktion sætter sig og begynder at improvisere.

Hendes musik overrasker mig, idet hun spiller langsomt, roligt, melodisk og det jeg oplever som let melankolsk. Jeg synes at det musikalske univers hun formidler er tydeligt og står i kontrast til den sprudlende, energiske og tekstrige musik som Lea typisk efterspørger. Jeg sætter mig ned på gulvet, op ad væggen og fortæller kort, at jeg lytter med.

Som om den stille tilstedeværelse af Leas mor og mig pludselig bliver overdøvende, fjerner Lea hænderne fra tangenterne og

udbryder: “Jeg kan heller ikke finde ud af at spille klaver!” Hun bøjer hovedet nedad og har hænderne i skødet. Det er ikke første gang at Lea udtaler dette og jeg svarer langsomt: “Jeg synes det lyder dejligt... Har musikken en titel?”

Hurtigt og abrupt svarer Lea “Den hedder ikke noget!” Igen, med lidt blødere stemme siger hun så: “Den hedder bare Drømmesang...”

Jeg smiler let og sætter mig op ved siden af Lea. Jeg spørger om hun har lyst til at jeg spiller med, og gennem små spilleregler og en udskiftning af Leas instrument til en melodika, finder vi ind i en Drømmesang hvori jeg tager rollen som et roligt anker på de mørke tangenter og Lea danser en fin, enkel og kontinuerlig dans på de lyse tangenter.

